

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΒΟΥΝΟΥ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1844: Ο δρ. Τζον Ρίγκς εφαρμόζει για πρώτη φορά αναισθησία για την εξαγωγή δοντιού του συναδέλφου του δρ. Χόρας Γουέλς, χρησιμοποιώντας νιτρικό οξείδιο.

1886: Η Dial Square FC, μία ποδοσφαιρική ομάδα από το Γούλιτς, δίνει τον πρώτο αγώνα της και συντρίβει με 6-0 την Eastern Wanderers. Αργότερα θα γίνει πασίγνωστη σε Arsenal FC.

1946: Δημιουργείται η UNICEF, που βραβεύτηκε για την προσφορά της με το Νόμπελ Ειρήνης το 1965.

1974: Ο ανώτατος δικαστικός Μιχαήλ Στασινόπουλος ορκίζεται προσωρινός Πρόεδρος της Δημοκρατίας, μετά την παραίτηση του στρατηγού Φαίδωνα Γκιζίκη.

1996: Διακόπεται λόγω επεισοδίων ο αγώνας Άρνης - Μπεσίκτας για το κύπελλο Κόρατς κι ενώ το σκορ είναι 40-31. Αφορμή της διακοπής είναι ένα αντιαθλητικό χτύπημα του Alexander στον Αγγελίδη, ο οποίος του ανταποδίδει και προκαλείται γενική σύρραξη. Με τη βοήθεια του Γιώργου Βασιλακόπουλου, ο Άρνης αποφεύγει την τιμωρία από τη FIBA και ο αγώνας επαναλαμβάνεται χωρίς τους Αγγελίδη και Alexander, κεκλεισμένων των θυρών στη Ν. Σμύρνη, όπου ο Άρνης κερδίζει με 77-64 και προκρίνεται στην επόμενη φάση.

1999: Στο Ελσίνκι, στη διάσκεψη των ηγετών των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αποφασίζεται η προσέγγιση της Ευρώπης με την Τουρκία, αποσυνδέεται το Κυπριακό από την ένταξη της Κύπρου, καλείται η Τουρκία να εκδημοκρατιστεί και να παραπέμψει την επίλυση των τυχόν διαφορών της με την Ελλάδα στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1890: Κάρλος Γκαρντέλ, αργεντίνος τραγουδιστής, που ταυτίστηκε με το ταγκό. (Θαν. 24/6/1935)

1911: Ναγκίβ Μαχφούζ, αιγύπτιος συγγραφέας, ο πρώτος Άραβας που τιμήθηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1988. (Θαν. 30/8/2006)

1918: Αλεξάντερ Σολζενίτσιν, ρώσος συγγραφέας. Βραβεύτηκε με Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1970. (Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ, Μια μέρα στη ζωή του Ιβάν Ντενίσοβιτς) (Θαν. 3/8/2008)

ΘΑΝΑΤΟΙ

969: Νικηφόρος Φωκάς, αυτοκράτορας του Βυζαντίου. (δολοφονήθηκε) (Γεν. 912)

1952: Μιχάλης Μανούσκος, πρόεδρος και εκ των ιδρυτών του Ολυμπιακού. (Γεν. ?)

1964: Άλμα Σίντλερ, αυστριακή συνθέτρια και κοσμική κυρία της Βιέννης. Παντρεύτηκε κατά σειρά τον Γκούσταβ Μάλερ, τον Βάλτερ Γκρόπριους και τον Φραντς Βέρφελ. (Γεν. 31/8/1879)

Μιχαήλ Στασινόπουλος

(1903 - 2002)

Ανώτατος δικαστικός, πανεπιστημιακός, πολιτικός, λογοτέχνης και ακαδημαϊκός. Διετέλεσε πρώτος Πρόεδρος της Γ' Ελληνικής Δημοκρατίας, μέχρι την ψήφιση του Συντάγματος του 1975. Γεννήθηκε στις 27 Ιουλίου 1903 στη Μεσσήνη και μεγάλωσε στην Καλαμάτα. Σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και αναγορεύθηκε διδάκτωρ νομικής το 1934. Το 1937 διορίστηκε Υφυπουργός Διοικητικού Δικαίου στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και το 1943 τακτικός Καθηγητής της Παντείου Ανωτάτης Σχολής Πολιτικών και Κοινωνικών Επιστημών, της οποίας διετέλεσε πρόεδρος από το 1951 έως το 1958. Το 1929 εισήλθε στο δικαστικό σώμα ως εισπληκτής στο Συμβούλιο της Επικρατείας, του οποίου διετέλεσε Πρόεδρος από το 1966 έως το 1969, οπότε αποπέμφθηκε επειδή εξέδωσε απορριπτική απόφαση για τη νομιμότητα του δικτατορικού καθεστώτος.

Την τριετία 1948 - 1951 ήταν πρόεδρος της επιτροπής που συνέταξε τον Υπαλληλικό Κώδικα κι ένα χρόνο αργότερα ανέλαβε για πρώτη φορά κυβερνητική θέση ως Υπουργός Προεδρίας και Εργασίας στην υπηρεσιακή κυβέρνηση του Δημητρίου Κιουσόπουλου. Τη διετία 1951 - 1953 διετέλεσε Πρόεδρος του ΕΙΡ και στη συνέχεια της Λυρικής Σκηνής (1953 - 1954). Το 1958 υπηρέτησε επί δίμηνο ως Υπουργός Προεδρίας στην Κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Γεωργακόπουλου.

Ο Μιχαήλ Στασινόπουλος ανέπτυξε πλούσια συγγραφική δραστηριότητα. Πρωτοεμφανίστηκε ως λογοτέχνης στο

περιοδικό «Μούσα» (1920 - 1923). Δημοσίευσε πολυάριθμα επιστημονικά συγγράμματα και λογοτεχνικά έργα, καθώς και μεταφράσεις έργων γάλλων ποιητών και πεζογράφων. Το 1968 εξελέγη τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών και το 1978 εξελέγη πρόεδρος της. Κατά τα έτη 1969 και 1970 προτάθηκε από τον Πρόεδρο του Γαλλικού Συμβουλίου Επικρατείας Ρενέ Κασέν ως υποψήφιος για το Νόμπελ Ειρήνης, λόγω της ενεργού αντίθεσής του με το δικτατορικό καθεστώς.

Στις εκλογές της 17ης Νοεμβρίου 1974 εξελέγη πρώτος βουλευτής Επικρατείας με το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας. Παραιτήθηκε στις 18 Δεκεμβρίου, δέκα ημέρες μετά το δημοψήφισμα που

κατάργησε τη Βασιλεία, όταν η νέα Βουλή τον εξέλεξε προσωρινό Πρόεδρο της Δημοκρατίας με 206 ψήφους. Παρέμεινε στο ανώτατο αξίωμα της χώρας έως τις 19 Ιουλίου 1975, οπότε τον διαδέχθηκε ο Κωνσταντίνος Τσάτσος.

Το 1976 και το 1978 διορίστηκε εθνικός δικαστής στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για την εκδίκαση της υπόθεσης της υφαλοκρηπίδας του Αιγαίου. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του διέθεσε περιουσιακά του στοιχεία και συνέστησε το Ίδρυμα «Μιχαήλ Στασινόπουλος», με σκοπό τη χορήγηση υποτροφιών στο Διοικητικό Δίκαιο.

Ο Μιχαήλ Στασινόπουλος πέθανε στις 31 Οκτωβρίου 2002, σε ηλικία 99 ετών.

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Ο Γιάννης Πρετεντέρης στα δίκτυα της βλακείας

Ανανδρανιστάκης Γιώργος

Το μεγάλο πλεονέκτημα των μνημονιακών, έτσι ισχυρίζονται οι ίδιοι, είναι ότι βασίζονται τις απόψεις τους στον ορθό λόγο. Στην επιστήμη, στην στατιστική, στην ανάλυση, στην ψυχραιμία, μετράνε, ζυγίζουν, αποδεικνύουν και μετά μιλάνε. Όχι σαν τους αντιμνημονιακούς που είναι συλλήβδην βλάκες και ανορθολογικοί, παραδομένοι στο συναίσθημα, μοιραλογίστρες κλαίουσες πάνω από νεκρά κορπασάκια.

Θαυμάστε λοιπόν ορθολογισμό. Το χθεσινό ΒΗΜΑ δημοσίευσε άρθρο του Γιάννη Πρετεντέρη με τίτλο «Κούτσουρα απελέκτα», το οποίο καταπιάνεται με το ότι από το 2009 μέχρι το 2012 οι έλληνες μαθητές έπεσαν από την 25η στην 42η θέση στη σχετική λίστα του ΟΟΣΑ. «Αποκλείεται να φταίει το μνημόνιο, η Μέρκελ ή ο νεοφιλελευθερισμός, όταν η δημόσια παιδεία στην Ελλάδα καταρρέει», βεβαιώνει ο συγγραφέας—να είναι και συγγραφέας ο Γιάννης, έχει γράψει τον «Ψυχρό Εμφύλιο», παρόλο που νοσταλγεί τον θερμό. Αποκλείεται εντελώς να φταίει το μνημόνιο, άλλωστε οι φταίχτες είναι γνωστοί: «Η παιδεία καταρρέει από τις δικές της ανεπάρκειες τους δικούς της αναχρονισμούς. Καταρρέει επειδή δεν θέλει να αλλάξει, ούτε να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις της εποχής. Φταίει ένα σχολείο που ειδικεύεται στο να παράγει πολλούς αγανακτισμένους».

Φοβερή ανάλυση, μεγαλειώδης! Για την κατάρρευση στα χρόνια του μνημονίου, από το 2009 έως το 2012, αποκλείεται να φταίει το μνημόνιο. Οι μισθοί των εκπαιδευτικών μειώθηκαν στο μισό, οι προσλήψεις πάγωσαν, οι αναπληρωτές εξαφανίστηκαν, τα λεφτά για την Παιδεία εξανημιώθηκαν, χιλιάδες σχολεία έκλεισαν ή συγχωνεύθηκαν, οι καθηγητές βρίσκονται υπό επιστράτευση κι όμως τίποτα απ' όλα αυτά δεν φταίει. Φταίει το κακό το ριζικό μας φταίει πάνω απ' όλα οι εκπαιδευτικοί, αυτοί που το 2009 είχαν τους μαθητές στην 25η θέση και το 2012 τους έριξαν στην 42η, έτσι για να αναστατώσουν τον Γιάννη τον Πρετεντέρη.

Τον Γιάννη τον Πρετεντέρη, που όταν έμαθε ότι η ανεργία των νέων έφτασε στο 60%, έγραψε το αμίμητο: «Εμ ποιος να προσλάβει αυτά τα παιδιά, με τέτοιους καθηγητές που έχουν στα πανεπιστήμια» και άρχισε να αραδιάζει αποσπάσματα από κείμενα αριστερών πανεπιστημιακών. Οι πανεπιστημιακοί φταίει που η ανεργία των νέων πήγε από το 20% στο 60%, δεν φταίει η ύφεση του 25%, τα μαγαζιά που κλείνουν, οι επιχειρήσεις που μεταναστεύουν. Κι όταν αυτοί οι άχρηστοι φοιτητές βγαίνουν στο εξωτερικό, γιατί βρίσκουν αμέσως δουλειά; Προφανώς επειδή μόλις διαβούν τα σύνορα, η σατανική επιρροή των καθηγητών

εξαπνίζεται.

Ο Πρετεντέρης δεν είναι βλάξ, είναι άρα σε θέση να γνωρίζει ότι αυτά που γράφει είναι βλακείες. Οι αναγνώστες του ΒΗΜΑτος δεν είναι βλάκες παρόλα αυτά ο Πρετεντέρης του βομβαρδίζει με βλακείες, ελπίζοντας ότι κάποιος εξ αυτών θα πωρωθούν και θα τον ακολουθήσουν στον κατήφορο προς τον ολικό παραλογισμό. Ο Πρετεντέρης δεν ποντάει στη σκέψη των αναγνώστών του, ποντάει στο πάθος τους, στο μίσος τους για κάθε τι δημόσιο, για κάθε τι συλλογικό. Ω θεέ μου, παρασύρθηκε και ο Ιωάννης από τον χείμαρρο του συναισθηματος.

Το καθεστώς δεν έχει πλέον λογικά επιχειρήματα για να δικαιολογήσει την πολιτική του, γι' αυτό καταφεύγει στην ανοησία. Τούτο δεν το κάνει λιγότερο επικίνδυνο, αφού όπως λέει κι ο Ευάγγελος Λεμπέσης στο «Η θεραπεία κοινωνική σημασία των βλακών εν τω συγχρόνω βίω», οι βλάκες είναι πανίσχυροι, ιδίως όταν συνασπίζονται. Η ανοησία δεν κάνει το καθεστώς ακίνδυνο, το κάνει όμως ευάλωτο. Η ανοησία εμφανίζεται στην αρχή ως εσκεμμένη προπαγάνδα, μετά γίνεται συλ και στο τέλος εγκαθίσταται ως μόνιμη κατάσταση του νου. Ή όπως λένε κι οι Γραφές «μωραίνει Κύριος αν βούλεται απωλέσαι». 4